

DIN OSPĂȚUL CREDINȚEI

„Adevărata filosofie este gândul la moarte care te ajută să nu păcătuiești și te ajută să nu te lipești de lumea aceasta.” (Sfântul Vasile cel Mare)

Duminica a XX-a după Rusalii

Învierea fiului văduvei din Nain

În vremea aceea S-a dus Iisus într-o cetate numită Nain și cu El împreună mergeau ucenicii Lui și multă mulțime.

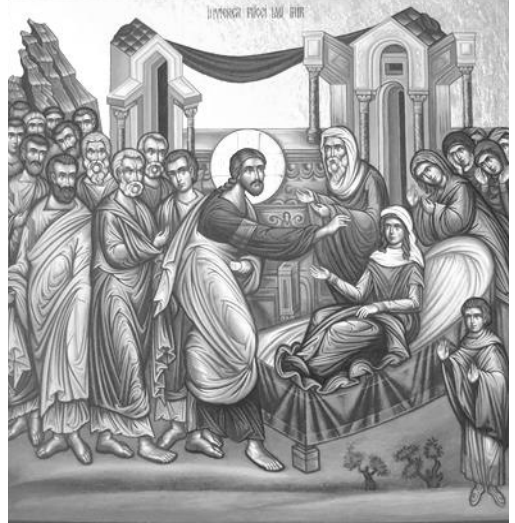
Iar când S-a apropiat de poarta cetății, iată scoteau un mort, singurul copil al mamei sale, și ea era văduvă, și mulțime mare din cetate era cu ea.

Și, văzând-o, Domnul, I s-a făcut milă de ea și i-a zis: Nu plânge!

Și apropiindu-Se, S-a atins de sicriu, iar cei ce-l duceau s-au oprit. Și a zis: Tinere, ție îți zic, scoală-te! Și s-a ridicat mortul și a început să vorbească și l-a dat mamei lui.

Și frică i-a cuprins pe toți și slăveau pe Dumnezeu, zicând: Prooroc mare S-a ridicat între noi și Dumnezeu a cercetat pe poporul Său.

(Luca 7, 11-16)

Învierea noastră duhovnicească

Ați auzit astăzi, în citirea Evangheliei, cum Domnul Iisus Hristos l-a înviat în mod minunat pe fiul văduvei din orașul Nain. Cu frică și cu evlavie citim despre învierea fiicei lui Iair, ascultăm cu frică și cu tremur cum a fost înviat Lazăr, citim în Faptele Apostolilor că Sfântul Petru a înviat-o pe creștina Tavita. (Fapte 9, 36-41).

Noi credem din toată inima în faptul că, cu ajutorul numelui Domnului Iisus Hristos, putem face totul, că toate sunt în puterea Lui. Așadar nimeni dintre noi să nu se îndoiască despre veridicitatea acestor învieri minunate!

Dar să ne gândim: de ce Domnul Iisus Hristos învia morții? Ce L-a determinat la așa ceva? Dragostea și compătimirea pentru omul cel căzut, condamnat la moarte, îl îndeamnă spre aceasta. Citim în Evanghelie că,

Cuprins

Învierea noastră duhovnicească	1
Să fim alături de aproapele nostru	3
Atât ține suferința, cât ține mândria ..	4
Doctoranzii sfințeniei	4
Învățătură a Sf. Efrem despre aducerea aminte de moarte	5
Un nou obiectiv secularist: erotizarea copiilor	6
Ce înseamnă dragostea de mamă	7
Ceasul mântuirii	7
Programul de activități	8

înaintea învierii lui Lazăr, Hristos era emoționat și l-au curs lacrimi din ochii sfinți... nu putea să privească cum se sfâșiau de durere Marta și Maria, surorile lui Lazăr. Mila și dragostea îl călăuzeau atunci. Dar oare numai acestea?

A fost și o altă cauză: trebuia să arate neamului omenesc că El, Domnul Iisus Hristos, este stăpân și peste moarte. Era necesar ca oamenii, văzându-L pe cruce răstignit, să nu se tulbure. Trebuia să arate că El putea să nu moară, dar de bunăvoie S-a dat pe Sine la moarte, pentru a ne mântui pe noi din moartea cea veșnică.

A fost și o a treia cauză. Învierea lui Lazăr trebuia să însemne pentru noi chipul învierii noastre duhovnicești, al mântuirii din moartea păcatelor spre viața veșnică. Sfântul Apostol Pavel mărturisește că învierea noastră din moartea păcatelor la viața veșnică a fost principalul scop al lui Hristos. Pentru aceasta a venit El pe pământ, pentru aceasta S-a adus pe Sine jertfă.

Viața în păcate, în slujirea josnică a patimilor și poftelor, nu este viață, ci descompunere. Această descompunere duce la moarte. Mor cu această moarte duhovnicească mii de oameni nefericiți care nu L-au găsit pe Hristos, care nu caută la El mântuire din descompunerea duhovnicească

lar pe noi, cei care înțelegem aceasta, care L-am primit pe Hristos în inima noastră și am primit de la El puterea de a fi copii

ai lui Dumnezeu, Domnul ne cheamă să renaștem: „*Dacă, într-adevăr L-ați ascultat și ați fost învățați întru El, așa cum este adevărul întru Iisus, să vă dezbrăcați de viețuirea voastră de mai înainte, de omul cel vechi, care se strică prin poftele amăgitoare, și să vă înnoțiți în duhul minții voastre, și să vă îmbrăcați în omul cel nou, cel după Dumnezeu, zidit întru dreptatea și în sfințenia adevărului*” (Efeseni 4, 21-24).

Ca pe niște haine murdare, vechi, îmbibate de necurăție, trebuie să aruncăm de pe noi păcatele, trebuie să ne curățim de această îmbrăcămintă urât mirositoare, cu toată inima să dorim haină albă și curată, să ne dezbrăcăm de omul cel vechi, care se descompune în poftă și păcate, și să ne îmbrăcăm în cel nou, zidit după chipul lui Dumnezeu – să ne îmbrăcăm în Hristos!

Iată spre ce ne îndeamnă Domnul, iată pentru ce era necesară învierea morților, această preînchipuire a învierii duhovnicești, dezbrăcarea omului cel vechi și îmbrăcarea lui în cel nou, zidit după Dumnezeu în curăție și adevăr.

Pentru aceasta a venit Domnul Iisus Hristos în lume și a suferit moarte mucenicească, îngrozitoare, **pentru a ne izbăvi din stăpânirea diavolului, care ne ademenește cu păcatele și ne duce la moartea veșnică.** Hristos ne-a dat putere să fim copii ai lui Dumnezeu și în numele Lui să călcăm pe diavolul, să zdrobim capul șarpelui. Trebuie doar să vrem, trebuie să primim această putere din mâinile lui Hristos, trebuie să ne rușinăm de mirosul nostru urât al păcatului și de necurăția noastră și să dorim sfințenia în Dumnezeu și adevărul.

Și dacă se va atinge de inima noastră harul lui Dumnezeu, dacă ne vom înnoi mintea, atunci va trebui să ne trăim viața cu totul altfel – o viață strălucind de curăție și de sfințenie. Ar trebui ca atunci, lepădând

„Eu nu mă mai tem de Dumnezeu, ci îl iubesc pe El. Că dragostea scoate afară frica.” Sf. Antonie cel Mare

minciuna, să grăim adevărul fiecare cu aproapele său, căci unul altuia ne suntem mădulare (Efeseni 4, 25). Trebuie să urâm minciuna, fiindcă **tatăl minciunii este diavolul**. Mâniindu-ne, nu trebuie să greșim – **soarele să nu apună peste mânia voastră** (Efeseni 4, 26). Trebuie să fim liniștiți și blânzi, iar nu mânioși, aspri și necruțători.

„Cine a furat să nu mai fure, ci mai degrabă să se ostenească lucrând cinstit cu mâinile sale, ca să aibă să dea celui ce are nevoie. Nici un cuvânt rău să nu iasă din gura voastră, ci numai cel care este bun, spre zidirea cea de trebuință, pentru ca el să dea har celor ce-l aud. Să piară de la voi toată amărăciunea și întăritarea și mânia și strigarea și blasfemia împreună cu toată răutatea. Ci fiți buni între voi, milostivi, iertându-vă unul altuia, așa cum și Dumnezeu-vă iartă vouă întru Hristos” (Efeseni 4, 28-29, 31-32).

Și atunci vom trăi o viață nouă, ca cei renăscuți cu adevărat în apa Botezului, ca unii care am murit păcatului. Atunci vom fi ucenici adevărați ai lui Hristos!

Să dorim această minunată renaștere duhovnicească, această viață nouă, curată și sfântă! Să cerem de la Dumnezeu ca, prin harul și milostivirea Sa, să dezbrace de pe noi chipul urât mirositor al omului care se descompune în păcate și poftă, și să ne îmbrace în hainele luminoase și curate ale vieții veșnice. Amin!

(Sfântul Ierarh Luca al Crimei)

Să fim alături de aproapele nostru

Domnul vede o mamă îndurerată pentru moartea fiului și se milostivește de ea; altă dată, a fost chemat la o nuntă și a luat parte la bucuria casnică.

Prin asta a arătat că a lua parte la bucuriile și întristările lumești obișnuite nu e un

lucru potrivit duhului Său.

Așa fac și creștinii adevărați, evlavioși, care își petrec viața cu frică de Dumnezeu. Totuși, ei fac deosebire între felurile rânduieli lumești. Fiindcă în ele s-au strecurat multe lucruri în care Dumnezeu nu poate să binevoiască. Sunt unele obiceiuri născute din patimi și născocite spre îndestularea lor; altele sunt hrănite doar de deșertăciune.

Cel care are duhul lui Hristos știe să aleagă binele de rău: de cel dintâi se ține, pe celălalt îl leapădă. De cel ce face asta cu frică de Dumnezeu niciodată nu se înstrăinează ceilalți, fiindcă chiar dacă el se poartă altfel decât ei, o face în duhul iubirii și pogorământului față de neputințele fraților săi. Numai duhul răvinei lipsite de măsură obișnuiește să scoată ochii oamenilor, pricinuind neînțelegeri și rupturi. Acest duh nu poate nicicum să se abțină de la dăscăli și muștrări, în vreme ce omul cu duh creștinesc adevărat se îngrijește doar cum să se orânduiască creștinește pe sine și pe ai săi, socotind că nu îi e îngăduit să se amestece în treburile altora și zicându-și: **„Cine m-a pus pe mine judecător?”**.

Prin această blândețe el îi face pe toți să îl iubească și le insuflă respect față de rânduielile pe care le ține, în vreme ce acela care vrea să-i dăscălească pe toți se face neiubit și aduce defăimare asupra bunelor rânduieli pe care le ține.

În astfel de împrejurări este nevoie de smerenie, de smerenie creștinească. Această smerenie este izvorul înțelepciunii creștinești, care știe să se poarte cum trebuie în toate împrejurările. (Sfântul Teofan Zăvorățul)

„Cel mai important act filantropic este de a-i vorbi de bine pe semenii noștri.” Maica Gavriila Papiainnis

Atâta ține suferința, cât ține mândria

Suferința pricinuieste la foarte mulți bătaie de cap. Nu puțini sunt cei care au considerat mântuirea ca scăpare de suferință. Trebuie înțeleasă situația că dacă sufletul se statornicește în buna trăire după poruncile Domnului, multe amărăciuni trec și vin multe bucurii. Vremea de amărăciune tine atât timp cât țin mândria și celelalte păcate. Cel smerit are cea mai mare mărime, în fața căruia nu poate rezista nimic, nici lucrurile, nici diavolul.

Cel mai mult iubește Dumnezeu smerenia. **Celui smerit lucrurile i se întorc în bine.** Acesta înțelege a iubi pe tot omul, fără să-și pună nădejdea în vreunul. Nădejdea toată trebuie s-o punem în Dumnezeu. Când El ne răsește, suntem goi. Rând pe rând ne răsesc rude, prieteni, binevoitori, iar vrăjmașul, care lucrează, întărește pe dușmani.

Psalmistul David ne arată în ce constă tăria omului prin psalmul în care zice: „Nu arcul și sabia sunt tăria și nădejdea mea, ci Tu ești Doamne” (Ps. 43, 8). Iată cum acest rege mărturisește un adevăr, că nu în numărul supușilor și al armelor se reazemă, căci acestea pot oricând să aducă deziluzii, sunt nestatornice. Martora ne este istoria, cu toți cei care s-au încrezut numai în forțele lor, în trufia lor, fără a ține cont de puterea lui Dumnezeu. Toți și toate s-au prăbușit, imperii sau împărați puternici, de nici urma nu li se mai găsește deslușit.

Sfânta Scriptură grăiește categoric: „**Tot cel ce se înalță se va smeri, și tot cel ce se smerește se va înalță**” (Luca 18, 14). Este în

aceste cuvinte cuprinsă o lege adâncă. În smerenie și în răbdarea suferinței se arată minunat lucrarea lui Dumnezeu, neînțeleasă la început de mintea noastră mărginită. Celor ce primesc suferința cu răbdare și seninătate, după ce au trecut cu succes pragul încercărilor, li se fac prin acestea pricini de multe bucurii viitoare, aducând cu sine rodul necesar mântuirii.

(Pr. Arsenie Boca, *Lupta duhovnicească cu lumea, trupul și diavolul*, Editura Agaton, Făgăraș, 2009)

Doctoranzii sfințeniei

Se susțin tot mai multe doctorate, inclusiv în Teologie.

Dar doctoranzi în sfințenie sunt o specie din ce în ce mai rară.

Deși la aceste cursuri se intră mai ușor. Toți suntem primiți, nu trebuie decât să ne ridicăm repede din culcușurile moi ale păcatului și să ne îndreptăm pașii spre universitatea care acordă diplome în sfințenie.

Așa cum doctoranzii laici au profesori și savanți care să-i îndrume spre absolvire, și doctoranzii sfințeniei pot avea cei mai buni profesori. Aceștia sunt sfinții, iar tezele lor se numesc și „Vițile Sfinților”. Avem în ele tot ce ne trebuie. Localul școlii este Biserica. Taxele sunt foarte mici: câteva metanii acolo, post după putere, câteva rugăciuni și ceva mai multă iubire.

Dar cursurile sunt atât de frumoase, încât vom sfârși prin a plăti cu bucurie taxa de studii, ba chiar o vom mări de bunăvoie pentru a-L îndupleca pe Decan să ne ierte absențele nemotivate și notele mici pe care le vom fi luat.

Cât despre profesorii noștri, aceștia sunt dintre cei mai străluciți și îi ai pe alese.

Îți plac cărțile de învățătură? Îi ai pe Sfinții Trei Ierarhi sau pe Sfântul Fotie. Vrei dreapta socotință? Mergi la Sfântul Paisie Velicikovski. Te simți apăsător de păcate grele?

„Împărat adevărat, este acela este stăpân pe mânie, pe invidie, pe plăcere.” Sf. Ioan Gură de Aur

Vezi cursul Sfântului Moise Arapul. Ești dintre cei bețivi și desfrânați? Mergi la cursul Sfinților Bonifatie și Aglaida. Ești din cale afară de desfrânat? Ascultă prelegerea Sfinței Maria Egipteanca. Sau poate deja te consideri un înaintat pe calea nevoiței. Excelent: intră la cursurile Sfântului Teodor Trihina sau ale marilor nevoitori rusi, care în 80 de zile mâncau o singură dată. Te temi că nu te poți mântui în viața mirenească? Ei așa! Urmează cursul de „planning familial” al Sfântului Xenofont sau vezi viața contemporană a mărturisitorului Ilie Lăcătușu.

Câteva doctorate bune cu astfel de profesori și lumea noastră ar arăta cu siguranță altfel. Ar mirosi a Viețile Sfinților.

Învățătură a Sf. Efrem despre aducerea aminte de moarte

Frate, așteaptă în fiecare zi ieșirea ta și te gătește către călătoria aceea. Că, în ceasul întru care nu te aștepți, înfricoșătoarea poruncă va veni și, vai aceluia ce se va afla nepregătit.

Iar de ești tânăr, de multe ori, vrăjmașul îți pune în gând, zicând: „Ești încă tânăr, îndulcește-te de dulcele vieții și la bătrânețe te vei pocăi. Că știi pe mulți îndulcindu-se și de dulcele acestea de aici și, la urmă pocăindu-se, dobândesc și bunătățile cerești. Și tu ce voiești să-ți chinuiești trupul încă din tinerețe? Vezi, nu cumva și în boală să cazi.” Dar tu, stând împotriva, zi vrăjmașului: „O, prigonitorule al sufletelor și luptătorule, încetează să-mi pui în gând unele ca acestea. **Dar dacă mă va apuca moartea la tinerețe și nu voi ajunge la bătrânețe, ce voi răspunde înaintea judecării lui Hristos?** Că văd pe mulți tineri murind și bătrâni îndelung trăind, că hotarul morții, nu-i așezat la cunoștința oamenilor. Deci, dacă voi fi luat, pot eu zice atunci Judecătorului: „Am fost luat fiind tânăr, ci slobozește-

mă, ca să mă pocăiesc?” Nicidecum. Ci, într-alt chip, văd cum Domnul, slăvește pe cei ce îi slujesc Lui din tinerețe până la bătrânețe. Că a zis către Ieremia Proorocul: **„Adusu-Mi-am aminte de mila tinerețelor tale și de dragostea faptelor tale.”** Iar pe cel ce a urmat din tinerețe până la bătrânețe gândul înșelăciunii, Proorocul l-a muștrat, zicând: **„Tânăr și tu fiind, învechitule în zile rele, acum te-ai ajuns păcatele tale, care le-ai făcut mai înainte.”** Pentru aceasta și Duhul Sfânt fericește pe cel ce ridică din tinerețe jugul lui Hristos, zicând: **„Bine este bărbatului când va ridica jugul din tinerețile lui.”** Așa că depărtează-te de la mine, iubitorule de fărădelege și viclean sfătuitor.”

Deci să ai în minte pururea ziua sfârșitului tău, când vei zăcea pe rogojina ta, gata să mori. **Vai, vai, vai, ce fel de frică și de cutremur cuprinde pe suflet întru acel ceas!** Și, mai vârtos, dacă își va cerceta cugetul de a făcut, sau nu, vreun bine în viața aceasta.

Adică, dacă a răbdat vreun necaz și ocară pentru Domnul și cele plăcute înaintea Lui a făcut. Atunci, cu bucurie multă se suie în ceruri, de Sfinții îngeri fiind povățuit. Că precum cel ce se ostenește a lucra toată ziua, și așteaptă ceasul al doisprezecelea ca, după osteneală, să primească plata sa, și apoi, să se odihnească, așa și sufletele dreptilor așteaptă ziua aceea.

Iar sufletele păcătoșilor se cuprind de multă frică și cutremur în acel ceas. Că, precum un osândit, fiind prins de ostași și dus la judecată, se teme și se clatină în toate părțile, socotind chinurile pe care le va pătimi, așa și sufletele osândiților tremură cumplit, în ceasul acela, privind la nesfârșita muncă a veșnicului foc și la celelalte chinuri nesfârșite și netrecute. Chiar de ar zice către cei ce-l silesc să meargă: **„Lăsați-mă puțin să mă pocăiesc”**, nu are cine să-l audă, ci mai

„Cine ne muștră ne dăruiește, iar cine ne laudă ne jefuiește.” Sf. Ambrozie de la Optina

vărtos îi răspunde lui: „Când aveai vreme nu te-ai pocăit, acum făgăduiești a te pocăi? Când îți era cu puțință nu te-ai nevoit, acum vrei a te nevoi, după ce s-au închis toate ușile și a trecut vremea nevoinței? Nu ai auzit pe Domnul zicând: „**Privegheați că nu știți ziua, nici ceasul?**”

Acestea știind, iubitele, nevoiește-te, până mai ai vreme, și făclia sufletului tău o păzește nestinsă pururea, cu lucrarea faptelor bune. Ca, venind Mirele și gata aflându-te, să intri împreună cu Dânsul în cămara cerească, împreună cu celelalte suflete ale fecioarelor celor ce cu vrednicie au viețuit pentru El. Căruia Se cuvine slava în veci! Amin. (din: *Proloage*)

Un nou obiectiv secularist: erotizarea copiilor

Început de an școlar. Seculariștii de serviciu și aghiotanții lor din presă află o găselniță în metodologia de organiza-re a predării religiei și caută să o interpreteze astfel încât să așeze un alt jug birocratic pe umerii milioanei de părinți. În paralel, 67 de ONG-uri se solidarizează pe principiul „numărul întotdeauna contează” (altfel nu se explică prezența între semnatori a unor asociații pentru artă sau... drepturile pensionarilor). Semnează o petiție pe care o trimit la Ministerul Educației, Institutul pentru Științele Educației, Ministerul Sănătății și Ministerul Tineretului și Sportului. Pentru a avea credibilitate, organizează și un protest care adună un număr cu adevărat reprezentativ pentru toți părinții și elevii din România: 18 copii, cu poeziile învățate, care nu se sfiesc să înșire pe o sfoară cam tot ce ține de intimitatea fizică a omului și să fluture placarde cu lozinci de o „cumînțenie” jignitoare. Pentru un plus de eficiență, inițiază și o petiție on-line care strânge suficiente semnături cât să se facă

de râs.

Ce solicită aceștia mai exact? Aparent, vor un bine pentru copiii noștri: promovarea responsabilității și igienei corporale, combaterea și prevenția violenței sexuale, a infectărilor cu HIV / SIDA, a discriminării de gen etc., lucruri care se discută, de altfel, în familie, dar și în școală, în cadrul opționalului „Educație pentru sănătate”. Ce nu spun ei e faptul că elevii sunt învățați de la fragede vârste că se nasc, numaidecât, ca „ființe sexuale” care au libertatea de a expe-

ȘTAȚI CĂ?

Cei care fac presiuni pentru introducerea educației sexuale obligatorii în școli **NU sunt părinții elevilor din școli, nici măcar elevii înșiși** ci ONG-uri finanțate din exterior, cu program radical, contrar valorilor naționale: credința în Dumnezeu, familia, iubirea de țară și neam, iubirea de frumos, etc...

rimenta plăcerile trupului atunci când ei decid, mai devreme sau mai târziu. Ei au dreptul inalienabil de a hotărî asupra nașterilor și avorturilor, asupra orientării lor sexuale sau asupra diversității modurilor în care aceasta se poate manifesta. Sunt învățați că unele tipuri de contact trupesc, care în mod natural stârnesc greață, sunt normale dacă reprezintă opțiunea individului.

Deși importă un model educațional deja experimentat în Occident, se ascunde cu bună știință eșecul lamentabil înregistrat: violurile s-au triplat; bolile cu transmitere sexuală, cazurile de graviditate în afara căsătoriei și divorțurile s-au dublat; iar avorturile au crescut cu 500%. Stă la îndemâna oricui să verifice aceste date printr-o simplă căutare pe internet a situațiilor din Marea Britanie, Suedia sau Danemarca ș.a.

Iar dacă aceste lucruri se pot demonstra cu deplină evidență, de ce se insistă atât de mult pe introducerea acestui tip de educație în școli? Care este miza? Nu cred

că surprinde pe cineva faptul că există grupuri de interese organizate ca sistem la nivel mondial care au un obiectiv foarte concret: formarea „individului nou”, eliberat de „chingile” religiei și reinventat ca „animal uman pansexual”, așa cum îi plăcea să-l definească pe om Alfred Kinsey, părintele educației sexuale moderne. Regret că citez un om care a lăsat umanității o moștenire tenebroasă, dar sintagma aceasta exprimă exact prototipul omului de care are nevoie ideologia secularistă pentru a se organiza eficient spre a-și atinge obiectivele. De ce?

Pentru că omul sexualizat, dezrădăcinat din valorile spirituale și culturale perene, prizonier înconștient al propriului trup înfierbântat de patimi, nu mai are puterea de a gândi critic, de a discerne cu luciditate semnele societății, de a acționa conștient de sine și de lume. Acest om este roțița perfectă în mecanismul acestui sistem ideologic impersonal. Orice om care este stăpân pe propriul trup și care gândește dincolo de sfera materialității este o amenințare gravă pentru acest sistem, iar acesta este omul credincios.

În logica promotorilor acestei contra-educații, sexualizarea copiilor va elibera „animalul uman” al lui Kinsey, ușor de dressat și de exploatat. Așadar, în mâinile cui încredințăm umanitatea, demnitatea și viitorul copiilor noștri?

Diac. Gheorghe-Cristian Popa

Ce înseamnă dragostea de mamă

Odată, pe o vreme grea de iarnă, o mamă trebui să plece la drum cu copilul ei cel mic. Neavând bani, făcea drumul pe jos; de la o vreme, viscolul se întetă. Ajungând-o din urmă o căruță, stăpânul o pofți să urce. Ea se urcă, având copilașul în brațe, dar vântul bătea așa de rece, încât,

mama de teamă să nu-i înghețe copilul, se dezbracă de haina ei groasă și-l înveli bine.

Merseră cale lungă; când ajunseră în sat, căruțașul întrebă femeia unde vrea să coboare cu copilul, dar ce văzu?! Mama nu mai mișca, murise de frig, iar copilul gun-gurea vesel în învelișul cald.

Numai o mamă cu dragostea ei poate face o astfel de jertfă!

Ceasul mântuirii

Într-o mănăstire aflată la poalele unui munte înalt, acoperit de păduri, trăia odată, un călugăr bătrân, căruia i se dusese vestea pentru înțelepciunea sa. Într-o dimineață, a venit la el un tânăr și l-a întrebat:

- Sfinția ta, am auzit că, pentru a ne mântui, trebuie să ne căim, să ne pară rău de toate păcatele ce le-am săvârșit de-a lungul vieții. Dar, părinte, cât trebuie noi să ne căim?

- Fiule, este de ajuns dacă te căiești o singură clipă, înaintea morții.

- Atât de puțin, părinte? Dar, de unde să știu eu când se apropie ceasul acela?

- Moartea poate veni oricând, așa că așteapt-o pregătit, în orice moment să te poată găsi cu smerenie și căință în suflet.

Dumnezeu este Bun, lubitor și lertător. Cine regretă din suflet pentru greșelile sale și caută să nu mai păcătuiască, acela are parte de o viață frumoasă și de liniștea sufletului.

Dar, mai mult decât orice, doar acela poate spera la mântuire, la viața veșnică.

„Pe când mândria este moartea păcatelor și viața păcatelor; smerenia este moartea păcatelor și viața virtuților.” Sf. Ioan Gură de Aur

Serată duhovnicească

Duminică, 1 noiembrie, la ora 17:00, parohia noastră organizează o întâlnire de suflet avându-l ca invitat **pr. diac. Sorin Adrian Mihalache**, care va susține o conferință cu tema:

„Viața spirituală și provocările lumii de azi”

Părintele este licențiat în matematică și teologie, a absolvit cursuri de master în psihologie, filosofie, teologie și fizică teoretică, iar din anul 2010 este doctor în Filozofie al Universității „Al. I. Cuza” din Iași.

Realizează și moderează emisiunea „Lumina celui nevăzut” la TV Trinitas.

Programe catehetice pentru copii și tineret

Cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Părinte Ioachim, Arhiepiscopul Romanului și Bacăului, începând cu ziua de 31 octombrie, parohia noastră va organiza în fiecare zi de **sâmbătă**, două programe catehetice după următorul program:

10:00 - 11:30

Programul catehetic „**Aripi de îngerăș**”, adresat copiilor din clasele I-VIII. Cei care doresc să se înscrie o pot face la Pangar sau la **pr. Eugen Ciuche**.

18:30 - 20:00

Program catehetic adresat liceenilor și studenților, coordonat de **pr. paroh Marius Iacobeanu**.

Cele două cateheze se vor desfășura în sala Centrului social-filantropic „Sfânta Filofteia”.

Programul liturgic: 19-25 octombrie

Zilnic	7:30	Sfânta Liturghie (Parastase)
Miercuri	18:00	Sfântul Maslu
Vineri	18:00	Acatistul Sf. Mc. Efreim cel Nou
Sâmbătă	10:00	Cateheză pentru copii
	17:00	Vecernia și Acatistul Sf. Ierarh Luca
	18:30	Cateheză pentru tineri
Duminică	7:30	Utrenia și Sf. Liturghie (Fără parastase)

Cont bancar: Parohia Ortodoxă Lazaret - RO79 RNCB 0026 0308 8182 0001

Preot paroh: Marius Iacobeanu - 0745 760 239; **Preot slujitor:** Eugen Ciuche - 0744 862 191

Adresa: Parohia Ortodoxă Lazaret, Str. Digu Bîrnat 19, Bacău. **Email:** parohialazaret@yahoo.com

Revistă săptămânală de zidire sufletească, editată de Parohia Ortodoxă Lazaret, cu binecuvântarea ÎPS Ioachim, Arhiepiscopul Romanului și Bacăului.